

Promemorian Gäldenärens avtal i konkurs (Ds 2026:15)
(Ju2026/01693)

Juridiska fakultetsnämnden vid Uppsala universitet har genom remiss anmodats att yttra sig i rubricerat ärende. Fakultetsnämnden får härmed lämna följande synpunkter.

1 Yttrandets disposition

Fakultetsnämnden redovisar i de följande avsnitten successivt sina synpunkter på departementspromemorians överväganden och förslag i enlighet med rubrikerna och innehållet i promemorians kapitel 4–8. De förslag som behandlas i promemorians kapitel 9 och 10 ställer sig nämnden utan vidare bakom och berörs inte i det följande.

2 Behovet av lagstiftning och utgångspunkter för en reglering (promemorians kapitel 4)

Fakultetsnämnden instämmer i de övergripande bedömningarna *att* det behövs allmänna regler om gäldenärens avtal vid konkurs och skälen för detta, *att* reglerna bör placeras i konkurslagen och som utgångspunkt omfatta alla avtalstyper, *att* reglerna bör utformas med utgångspunkt från de regler som gäller vid företagsrekonstruktion, *att* undantag från dessa utgångspunkter bör göras endast då skillnaderna mellan en konkurs och en företagsrekonstruktion motiverar det och då det framstår som nödvändigt, *att* reglerna inte ska begränsas till avtal mellan näringsidkare samt *att* det kan finnas anledning att vid särskilda avtalstyper göra undantag från vissa eller alla regler.

Härutöver vill fakultetsnämnden övergripande lyfta fram vikten av att lagtexten i de nya konkursreglerna inte formuleras på ett sätt som avviker från motsvarande lagtext i rekonstruktionsreglerna när någon saklig ändring inte är avsedd, eftersom det annars lätt leder till osäkerhet i tolkningen och tillämpningen av såväl det konkursrättsliga som det rekonstruktionsrättsliga regelverket. Nämnden återkommer mera konkret till detta i de följande avsnitten.

En övergripande rättssystematisk synpunkt som förtjänar beaktande är vidare att insolvensrättsliga regelverk om gäldenärens avtal vid företagsrekonstruktion och konkurs i princip endast utgör särskilda (om än brett

tillämpliga) påbyggnader på allmänna kontraktsrättsliga regler om främst avtalsbrott och anteciperat avtalsbrott. Detta medför att de insolvensrättsliga regelverken inte bör innehålla regler i frågor där någon avvikelse från den allmänna kontraktsrätten inte är avsedd, eftersom det då uppkommer frågetecken om huruvida de insolvensrättsliga reglerna innefattar en avvikande tvingande särreglering eller bara upprepar vad som ändå gäller enligt utfyllande rätt. De praktiska erfarenheterna av vissa bestämmelser i 3 kap. lagen (2022:964) om företagsrekonstruktion ("FREkL"), som på några punkter kan uppfattas avvika från denna grundläggande systematik, visar att detta kan medföra avsevärda tolkningsproblem som i onödan triggat komplicerade rättstvister. Även i denna övergripande fråga återkommer fakultetsnämnden mera konkret nedan.

Nära koppling till det nu sagda har slutligen den allmänna synpunkten att sådana regler i 3 kap. FREkL, som av förbiseende eller bristande systemförståelse fått en olycklig utformning, naturligtvis inte bör föras vidare och läggas till grund för motsvarande nya regler i konkurslagen. I stället bör 3 kap. FREkL i dessa delar ändras i samband med arbetet med det nya konkursrättsliga regelverket. I ljuset av att reglerna i 3 kap. FREkL skrevs under stor tidsbrist i samband med implementeringen av 2019 års rekonstruktions- och insolvensdirektiv, saknas anledning att höja på ögonbrynen för att en sådan justerande uppföljning nu behöver göras i kvalitetssäkrande syfte.

3 Hävningshinder (promemorians kapitel 5)

Fakultetsnämnden ställer sig bakom förslaget om hävningshinder och övervägandena bakom detta utom i ett avseende, som gäller den i lagtexten uttryckligen intagna begränsningen att hindret endast gäller om det återstår ömsesidiga prestationer att fullgöra, se 3 kap. 11 § första stycket andra meningen i lagförslaget. Motsvarande föreskrift föreslås i den grundläggande bestämmelsen om konkursboets inträdesrätt i 3 kap. 12 § första stycket, vilken alltså uttryckligen ska förutsätta att ömsesidiga prestationer återstår att fullgöra.

I sak håller fakultetsnämnden förvisso med om att ett konkursbo normalt har intresse av att bevara avtal och inträda i avtal bara då ömsesidiga förpliktelser återstår att fullgöra (jfr s. 66, 70 och 121 i promemorian). Frågan är emellertid om denna självklarhet, som i dag underförstås i såväl konkursbestämmelserna i 63 § köplagen, 9 kap. 30 § JB och 12 kap. 31 § JB som motsvarande rekonstruktionsbestämmelser i 3 kap. 1 och 2 §§ FREkL, är ett tillräckligt skäl för att vid konkurs nu explicit göra hävningshindret och inträdesrätten beroende av att avtalet är att anse som ömsesidigt ofullgjort, vilket i vissa typfall kan vara en svår fråga att bedöma. Och bör under alla förhållanden motsvarande begränsning då inte intas i 3 kap. 1 och 2 §§ FREkL för att undvika osäkerhet i

frågan om en materiell regelskillnad mellan förfarandena föreligger på denna punkt?

Till detta kommer att den nu berörda begränsningen får betydelse även vid tillämpningen av de föreslagna reglerna om ogiltighet av s.k. ipso facto-klausuler i 3 kap. 20 § andra stycket konkurslagen, eftersom dessa förutsätter att hävningshinder och inträdesrätt föreligger enligt 3 kap. 11 och 12 §§. Det medför att en motpart, som önskar inskränka konkursboets rätt att kräva in en ensidigt utestående avtalsprestation, med stöd av en brett skriven ipso facto-klausul får incitament att hävda att klausulen är verksam eftersom denna situation inte täcks av 3 kap. 20 § andra stycket. Förvisso skulle häremot kunna invändas att även den grundläggande bestämmelsen om konkursbeslaget i 3 kap. 3 § konkurslagen är tvingande till konkursboets förmån, men om klausulen inte enkom diskriminerar konkursboet i förhållande till gäldenären är det inte givet att konkursboet på den vägen får ett skydd som motsvarar det som kan uppnås via 3 kap. 20 § andra stycket.¹

Sammantaget gör fakultetsnämnden mot denna bakgrund bedömningen att en uttrycklig begränsning av hävningshindret och inträdesrätten till fall där ömsesidiga prestationer återstår att fullgöra riskerar att göra mer skada än nytta och därför bör avvaras. Om denna synpunkt inte får gehör bör motsvarande begränsning tas in i 3 kap. 1 och 2 §§ FRekL för att förebygga tvister grundade på påståenden om materiella regelskillnader.

4 Konkursboets inträde i gäldenärens avtal (promemorian kapitel 6)

Förslagen i promemorian innefattar i denna del i huvudsak konkursrättsliga motsvarigheter till reglerna i 3 kap. 2 och 3 §§, 3 kap. 6 § och 5 kap. 4 § andra stycket FRekL. Fakultetsnämnden ställer sig bakom dessa förslag utom i de avseenden som berörs nedan.

Den uttryckliga förutsättningen att ömsesidiga prestationer återstår att fullgöra

Konkursboets inträdesrätt föreslås i 3 kap. 12 § första stycket konkurslagen uttryckligen förutsätta att ömsesidiga prestationer återstår att fullgöra. Fakultetsnämnden har i föregående avsnitt berört detta i samband med motsvarande förutsättning för hävningshindret i 3 kap. 11 §, vartill här hänvisas.

¹ Om den s.k. principen om borgenärsdiskriminerande avtal, se Möller, *Insolvensrättsliga utlåtanden III* (Norstedts 2026) s. 33, 39 f, 205 f och framför allt 219 ff., med vidare hänvisningar.

Motpartens innehållanderätt i avvaktan på besked om inträde

Motparten föreslås i 3 kap. 16 § konkurslagen få rätt att innehålla sin prestation till dess konkursboet på begäran lämnar besked i inträdesfrågan.

Fakultetsnämnden anser att denna innehållanderätt, som inte har någon allmän konkursrättslig eller rekonstruktionsrättslig motsvarighet i gällande rätt, inte bör införas. Skälen till detta är flera:

Till en början anses den kontraktsrättsliga stoppningsrätt som regleras i 61 § köplagen vara brett analogt tillämplig på andra avtalstyper än köp och andra prestationer än varuutlämnanden.² Det betyder i praktiken att alla motparter som har att leverera egendom inklusive immaterialrätter, utföra arbete (i vid mening), utge pengar m.m. kan innehålla sin prestation om det finns skäl att anta att konkursboet inte kommer att kunna uppfylla en väsentlig del av sin åtagna massaförpliktelse efter ett inträde, vilket utgör ett fullt tillräckligt skydd i ljuset av att konkursboinsolvenser och konkursbokkonkurser är mycket sällsynta företeelser. Därtill ska beaktas att den motpart som utger sin prestation till konkursboet har återkravs rätt och vederlagsskydd på massanivå vid boets konsumtion av prestationen enligt förslagen till 3 kap. 17 och 18 §§ konkurslagen. Vid vissa avtalstyper, särskilt hyra och andra nyttjanderättsavtal, finns förvisso ingen stoppningsrätt om nyttjandet av den upplåtna egendomen har påbörjats före konkursen, men det beror främst på att något innehållande i denna situation inte är praktiskt möjligt att utöva (exempelvis kan en hyresvärd inte självsvåldigt låsa ute sin lokalhyresgäst från ett pågående nyttjande), vilket emellertid inte heller den föreslagna konkursrättsliga innehållanderätten kan råda bot på. I praktiken betyder det att tillämpningsområdet för den allmänna kontraktsrättsliga och den föreslagna innehållanderätten väsentligen kommer att sammanfalla. Men eftersom den föreslagna innehållanderätten efter begäran om besked skulle bli automatiskt verkande (och alltså inte kräva att avtalsbrott kan anteciperas), innefattar den en risk för att leverantörer, underentreprenörer och andra motparter i löpande avtal i flera fall än i dag kommer att stoppa sin fullgörande i företagskonkurser, med därmed följande risk för driftstopp i pågående verksamheter.

Om det sagda inte får gehör måste motsvarande insolvensrättsliga innehållanderätt under alla förhållanden införas vid företagsrekonstruktion (jfr 3 kap. 6 § FRekL), eftersom en högre riskbild där föreligger,³ och ett bättre motpartsskydd vid konkurs riskerar att vara konkursdrivande.

² Se närmare Möller, Insolvensrättsliga utlåtanden I (Wolter Kluwer 2016) s. 300, med hänvisning till uttalanden av bl.a. Almén, Hellner, Håstad och Förmånsrättskommittén.

³ Jfr att fullföljdsfordringar *inte* har superförmånsrätt enligt 10 § förmånsrättslagen i en efterföljande konkurs.

Motpartens rätt att häva efter besked om icke-inträde

Enligt förslaget till 3 kap. 16 § konkurslagen får motparten häva avtalet bland annat om konkursboet meddelar att det inte inträder i avtalet. Detta är en bra och tämligen given ordning som motsvarar vad som i dag gäller enligt bland annat 63 § köplagen och 12 kap. 31 § JB. Motsvarande hävningsrätt har dock tappats bort vid företagsrekonstruktion, se 3 kap. 6 § FRekL, vilket bör rättas till i samband med de nya konkursreglernas införande.⁴

Motpartens rätt att kräva skadestånd efter hävning

I promemorian konstateras korrekt att en motpart som häver ett avtal som konkursboet valt att inte inträda i kan göra gällande en konkursfordran på kontraktuellt skadestånd. Samtidigt sägs att det inte behövs någon särskild bestämmelse om detta (se s. 73). Fakultetsnämnden är på denna punkt av motsatt uppfattning.

Bakgrunden till nämndens ståndpunkt är de tillämpningsproblem som vid företagsrekonstruktion har uppkommit som en följd av att motsvarande rätt till skadestånd vid hävning enligt 3 kap. 6 § FRekL har lämnats oreglerad under det att motpartens rätt till skadestånd efter uppsägning enligt 3 kap. 9 § FRekL har reglerats på ett sätt som kan förstås så att den avviker från rätten till skadestånd efter hävning. Detta skulle i så fall stå i strid med grundläggande insolvensrättslig systematik och uppsägningsrättens uttalade syfte.⁵ Fakultetsnämnden bedömer lika fullt att dessa frågetecken i tillämpningen kommer att föras vidare till det nya konkursrättsliga regelverket om inte det systematiska sambandet mellan rätten till skadestånd efter hävning och rätten till skadestånd efter uppsägning uttryckligen klargörs. Ett grundläggande steg i detta är att även rätten till skadestånd efter hävning regleras och att detta görs likformigt i samma bestämmelse som rätten till skadestånd efter uppsägning på samma sätt som i den nuvarande skadeståndsbestämmelsen i 12 kap. 31 § fjärde stycket JB. I det föreslagna konkursrättsliga regelverket kan en sådan bestämmelse lämpligen placeras i en paragraf efter uppsägningsregeln och ha följande lydelse:⁶

Om ett avtal hävs enligt 16 § eller sägs upp enligt 19 § får motparten kräva ersättning för den skada som uppkommer till följd av att avtalet inte blir fullgjort. Skadeståndsfordringen ska anses ha uppkommit före konkursbeslutet.

Som en följd av en sådan bestämmelse får skrivningarna om skadestånd i förslaget till 3 kap. 19 § konkurslagen tas bort.

⁴ Se närmare Möller, Insolvensrättsliga utlåtanden III (2026) s. 58 not 4.

⁵ Se närmare Möller, Insolvensrättsliga utlåtanden III (2026) s. 25 ff. och 35 ff.

⁶ Jfr motsvarande skrivning i § 7–8 norska dekningsloven (1984 nr 59).

En motsvarighet till denna reglering bör också införas vid företagsrekonstruktion. Skrivningarna om skadestånd i 3 kap. 9 § FRekL får då tas bort och ersättas av följande gemensamma bestämmelse om skadestånd i 3 kap. FRekL:

Om ett avtal hävs enligt 6 § eller sägs upp enligt 9 § får motparten kräva ersättning för den skada som uppkommer till följd av att avtalet inte blir fullgjort. Skadeståndsfordringen ska anses ha uppkommit före beslutet om företagsrekonstruktion.

5 Motpartens ställning vid ett inträde (promemorians kapitel 7)

Förslagen i promemorian innefattar i denna del i huvudsak konkursrättsliga motsvarigheter till reglerna i 3 kap. 4 och 5 §§, 3 kap. 7–9 §§ och 3 kap. 12 § andra stycket FRekL. Fakultetsnämnden ställer sig bakom dessa förslag utom i de avseenden som berörs nedan.

Motpartens innehållanderätt i avvaktan på säkerhet

Motparten föreslås i 3 kap. 14 § konkurslagen få rätt att innehålla sin prestation till dess konkursboet på begäran ställer säkerhet för sin kommande fullgörelse. I princip är detta samma typ av konkursrättslig innehållanderätt som föreslås i 3 kap. 16 § konkurslagen och som berörs i föregående avsnitt. Av samma skäl som där har utvecklats anser fakultetsnämnden att någon sådan rätt inte bör införas.

Motpartens särskilda hävningsrätt när konkursboet har inträtt

Den allmänna utgångspunkten när konkursboets inträder i gäldenärens avtal är att konkursboet med massan har att fullgöra gäldenärens avtalsförpliktelser på samma kontraktsrättsliga villkor som gällde för denne, oavsett om dessa följer av avtal eller utfyllande rätt. Denna utgångspunkt uttrycks också på ett bra sätt i förslaget till 3 kap. 13 § första stycket konkurslagen.

I fråga om motpartens rätt att häva avtalet efter ett inträde föreslås i 3 kap. 15 § konkurslagen ett särskilt undantag från denna utgångspunkt såvitt gäller dröjsmål på konkursboets sida. Närmare bestämt ska motparten enligt bestämmelsen få häva avtalet så snart boet inte i rätt tid fullgör sina åtagna prestationer. Någon motivering för denna mot boet synnerligen hårda särreglering ges inte i promemorian, utöver att motsvarande rätt finns vid företagsrekonstruktion enligt 3 kap. 5 § FRekL (se s. 83). Och såvitt fakultetsnämnden kan se står någon motivering på denna punkt inte heller att finna i propositionen till FRekL (se prop. 2021/22:215 s. 151 f och 369 f), samtidigt som någon motsvarighet till 3 kap. 5 § FRekL över huvud taget inte föreslogs i Rekonstruktionsutredningens betänkande (se SOU 2021:12 s. 56 och 344 f).

Huruvida tillkomsten av den motsvarande regeln i 3 kap. 5 § FRekL grundas på ett förbiseende låter fakultetsnämnden vara osagt. Under alla förhållanden är det oacceptabelt att en rekonstruktionsgäldenärs och ett konkursbos alla motparter efter fullföljd/inträde ska kunna häva sina avtal vid varje dröjsmål från gäldenärens/boets sida. Och varför just påföljden hävningsrätt skulle behöva en insolvensrättslig särreglering framför alla andra normalt tillgängliga kontraktsrättsliga påföljder framstår för fakultetsnämnden som dunkelt.

Sammantaget synes det inte råda någon tvekan om att förslaget till särskild hävningsrätt vid dröjsmål i 3 kap. 15 § konkurslagen inte bör genomföras och att den motsvarande regeln i 3 kap. 5 § FRekL bör tas bort.

Konkursboets rätt att säga upp avtal

I promemorian föreslås att det i 3 kap. 19 § konkurslagen införs en konkursrättslig motsvarighet till uppsägningsbestämmelsen i 3 kap. 9 § FRekL. Med avvikelse från sistnämnda bestämmelse kallas "varaktiga avtal" här dock för "avtal som gäller fortlöpande prestationer". Någon motivering till detta ges inte i promemorian, och i författningskommentaren används båda uttrycken som om de vore synonymer. Fakultetsnämnden är långt ifrån säker på om detta är korrekt och förordar att samma uttryck används i båda lagarna om någon saklig skillnad inte är avsedd. Och eftersom "varaktiga avtal" hittills inte lär ha vållat några problem vid tillämpningen av 3 kap. 9 § FRekL, föreslår nämnden att detta uttryck används också i den konkursrättsliga bestämmelsen.

Vad gäller skadestandsreglerna i 3 kap. 9 § FRekL och förslaget till 3 kap. 19 § konkurslagen får fakultetsnämnden hänvisa till det som sagts och föreslagits i föregående avsnitt. Tilläggas kan att de tillämpningsproblem kopplade till 3 kap. 9 § FRekL som där nämndes också återspeglas i promemorians uttalanden om skadestandsrättens karaktär enligt denna bestämmelse. Sålunda sägs *att* motpartens rätt till skadestånd i 3 kap. 9 § FRekL är "utformad som en ersättningsskyldighet för gäldenären", *att* ett "alternativ skulle vara att låta frågan om skadestånd avgöras av de regler som annars gäller för avtalet" men *att* ändamålet att ha lika regler dock talar för att "även i konkurslagen ha en uttrycklig rätt till ersättning" (se s. 90). Fakultetsnämnden ställer sig frågande till sakinnehållet i dessa uttalanden, som tycks utgå från att 3 kap. 9 § FRekL föreskriver en särskild insolvensrättsligt grundad rätt till skadestånd som skulle vara frikopplad från den rätt till skadestånd vid avtalsbrott som motparten före rekonstruktionen kunde göra gällande mot gäldenären med stöd av parternas avtal eller utfyllande kontraktsrätt och som också motpartens rätt till skadestånd efter en hävning enligt 3 kap. 6 § FRekL avser. I linje med vad som sades i föregående avsnitt står den standpunkt som uttrycks i promemorian i strid med grundläggande insolvensrättslig

systematik och uppsägningsrättens uttalade syfte, till skillnad från det lagförslag som fakultetsnämnden ovan har lagt fram.

6 Tvingande regler och undantag (promemorians kapitel 8)

Även i denna del ställer sig fakultetsnämnden bakom promemorians förslag utom i de avseenden som berörs nedan.

Undantag för avtal som gäldenären ingått utanför näringsverksamhet

I promemorian föreslås i 3 kap. 21 § första stycket tredje punkten konkurslagen att avtal som gäldenären har ingått huvudsakligen för ändamål som faller utanför näringsverksamhet undantas från hela det nya regelverket om gäldenärens avtal vid konkurs. Förslaget innefattar en väsentlig saklig nyhet i förhållande till gällande rätt (såsom 63 § köplagen) och har ingen motsvarighet i någon utländsk konkursordning som fakultetsnämnden känner till. I sak innebär undantaget att konkursboet i en icke näringsidkande fysisk persons konkurs skulle sakna rätt att inträda och kräva ömsesidig fullföljd av exempelvis ett gynnsamt avtal om försäljning av ett exklusivt konstverk till en samlare för kanske tiotals miljoner kronor. Fakultetsnämnden kan inte se något bärande skäl för en sådan lösning.

I promemorian framhålls som motivering *att* en fysisk person ofta kan ha ingått olika slags avtal som saknar värde för konkursboet och borgenärerna, *att* det handlar om sådana avtal som gäldenären har ingått för personliga ändamål och som alltså inte är kopplade till gäldenärens näringsverksamhet, *att* det t.ex. kan röra sig om ett hyresavtal avseende gäldenärens bostad, *att* det i dessa fall inte finns någon anledning för boet att inträda i avtalet och *att* sådana avtal därför bör undantas från de förslagna reglerna (se s. 96).

Dessa argument motiverar inte ett så brett utformat undantag som det som föreslås i promemorian. Därtill synes argumentationen innefatta en sammanblandning av skäl kopplade till beneficie- och underhållsreglerna i 3 kap. 5 § konkurslagen med skäl för att undanta även icke beneficiarieskyddade avtalstillgångar från reglerna om gäldenärens avtal. Såvitt gäller bostadshyresavtal finns för övrigt redan i gällande rätt ett adekvat skydd för gäldenären via uppsägningsskyddet mot konkursboet i 12 kap. 31 § första stycket andra meningen JB, avsaknaden av inträdesrätt för konkursboet enligt 12 kap. 31 § andra och tredje stycket JB samt dessa reglers funktionella samspel med 3 kap. 5 § konkurslagen och det straffsanktionerade förbudet i 12 kap. 65 § JB.⁷

I ljuset av det sagda avstyrker fakultetsnämnden det föreslagna undantaget i 3 kap. 21 § första stycket tredje punkten konkurslagen. För det

⁷ Se närmare Möller, Konkurs och kontrakt (Iustus 1988) s. 340 ff. och 370 ff.

fall den nuvarande regleringen av bostadshyra i 12 kap. 31 JB upphävs (jfr nästkommande avsnitt), kan i samma punkt i stället upptas ett särskilt undantag för fallet att gäldenären är bostadshyresgäst.⁸

Följdändringarna i jordabalkens arrende- och hyresregler

I promemorian föreslås *dels* att vissa delar av de befintliga konkursreglerna om gäldenärens arrendeavtal och hyresavtal i 8 kap. 17 och 18 §§, 9 kap. 30 § och 12 kap. 29–31 §§ JB upphävs och att de fall som dessa reglerar i stället täcks in av de nya allmänna reglerna om gäldenärens avtal i konkurslagen, *dels* att andra delar av dessa arrende- och hyresregler fortsatt (men med vissa redaktionella justeringar) regleras i JB jämte inledande hänvisningar till det allmänna konkursrättsliga reglerna.

Det samlade intrycket av denna reglering av arrende- och hyresavtalen är att den är svåröverskådlig och att samspelet mellan de allmänna och de särskilda reglerna i olika typfall ter sig rättstekniskt väl komplicerat. Dessutom leder valet att ha kvar vissa och delvis skilda regler för olika typer av arrende- och hyresavtal till upprepningar av i princip samma regler på flera olika ställen i 8, 9 och 12 kap. JB. Särskilt sticker det här ut att motpartens rätt att kräva skadestånd efter en hävning av arrende- eller hyresavtalet enligt förslaget till 3 kap. 16 § konkurslagen upprepas på inte mindre än sju (!) ställen i de nämnda JB-kapitlen.⁹

För att i viss mån råda bot på dessa rättstekniska brister föreslår fakultetsnämnden att de sju bestämmelserna om motpartens rätt att kräva skadestånd tas bort i JB och att en allmän bestämmelse om detta i stället tas in i det nya konkursrättsliga regelverket. Nämnden har i avsnitt 4 ovan lämnat förslag till en sådan bestämmelse, vartill här hänvisas.

Förslag till yttrande i detta ärende har upprättats av professor emeritus Mikael Möller. Yttrandet har på delegation avgivits av fakultetens dekan, professor Carl Fredrik Bergström.

Carl Fredrik Bergström

⁸ Jfr för ett snarlikt förslag Möller a.a. s. 372 f.

⁹ På tre ställen anges rätten att kräva skadestånd två gånger inom ramen för samma paragraf.